

မူရာကာမိ ရေဒီယို
ခုန်ခါနီး အရင်ကြည့်စေချင်
နိုင်နိုင်းစနေ

အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ

ရှေ့တစ်ခေါက်က အဝတ်ဗီရိုရှင်းတဲ့ အချိန် ကျွန်တော့်မှာ အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံ ငါးစုံထက်မနည်းရှိတာကို တွေ့လိုက်မိတယ်။ နက်ခံတိုင်လည်း အခု ၂၀ လောက် တွေ့လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်မှာ အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံကို ကျွန်တော် တစ်ခါပဲ ဝတ်ခဲ့ကြောင်း မှတ်ဉာဏ်ထဲ လာပေါ်တယ်။ နက်ခံတိုင် လည်း တစ်နှစ်နေလို့ အကြိမ်တော်တော်များများ မတပ်ဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ဒါဆို ကျွန်တော့်မှာ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်များ တဲ့ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ ရှိရတာလဲ။ ကျွန်တော့် ကိုယ် ကျွန်တော်တောင် အံ့ဩမိတယ်။ လူ့ဘောင် လူ့အဖွဲ့အစည်းထဲ ဝင်ရောက်နေပြီ ဖြစ်တဲ့ လူကြီးပိုင်းအရွယ်ဆိုတော့ ရာသီအချိန်အခါအလိုက် လိုအပ်တဲ့ အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံတွေ ပြင်ဆင်ရတာပါပဲ။ ဒါဟာ သာမန် အသိဉာဏ်ဆိုပေမယ့် တကယ်တမ်း အတွေးပေါက်သွားတဲ့ အခါ “ဟင်း... ဘာအနောက်တိုင်းဝတ်စုံမှ ငါမဝတ်ချင်ဘူး” ဆိုတဲ့ စကားက အလုပ်အကိုင်ရာထူးနဲ့ ပတ်သက်လာရင် မသက်ဆိုင်လို့ မရခဲ့ပါဘူး။

ဒါဟာ ဘာကြောင့် လဲလို့ အတွင်းကျကျတွေးနေမိတယ်။ ဪ... ရုတ်တရက် သတိရလိုက်ပါတယ်။ (ဒါကို လုံးလုံးမေ့သွားတယ်။) ကျွန်တော့်အသက် ၄၀ တုန်းကမှ ချခဲ့တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပါ။ 'အေးလေ အသက်ကလည်း မကြီးမငယ် အရွယ်ရောက် လာပြီဆိုတော့ နည်းနည်းတော့ တည်တည်သန့်သန့်ဝတ်သင့်ပါပြီ။ နည်းနည်း တည်ကြည် လေးနက်တဲ့

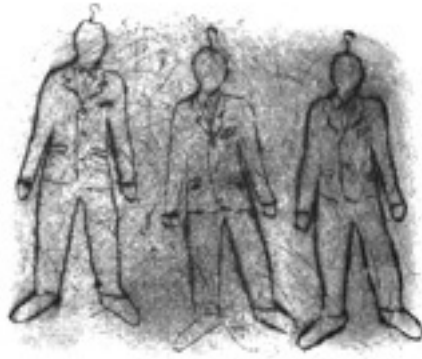
ဘဝအဖြစ်နဲ့ ဖြတ်သန်းသင့်ပြီ။ ဒါကြောင့် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ သွားချုပ် လိုက်တယ်။ သားရေဖိနပ်လည်း ဝယ်လိုက်တယ်။ အဲဒီတုန်းက ရောမမှာ နေထိုင် နေတဲ့ အချိန်ဖြစ်လို့ သင့်တော်တဲ့ ဈေးနှုန်းနဲ့ ဒီလို အဝတ်အစားကို ဝယ်လို့ ရခဲ့တာပေါ့။ ပြီးတော့ အဲဒီလိုဝတ်စုံမျိုးဝတ်ပြီး 'ပွဲထွက်'လို့ ရတဲ့ နေရာမျိုးလည်း ရှိခဲ့လို့ ပါ။ တကယ်လို့ အိတ်လီမှာ အဲဒီလို နည်းနည်း သပ်ရပ်တဲ့ အဝတ်အစားဝတ်မထားရင် စားသောက်ဆိုင် သွားတဲ့ အခါ သူတို့ က ခင်ဗျားကို နေရာသိပ်မကောင်းတဲ့ စားပွဲပေးနိုင်တယ်။ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုနဲ့ လူကို ဝေဖန် ပိုင်းခြားတဲ့ နိုင်ငံပေါ့။ ပင်ကိုစရိုက် ဒါမှ မဟုတ် အရည်အချင်း စတာတွေဟာ နေ့စဉ် ဘဝရဲ့ အဆင့်အနေအထားပေါ်မှာ ဘာမှ သက်ဆိုင်မနေသလိုပါပဲ။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ က ခင်ဗျားရဲ့ ပြင်ပန်းသဏ္ဌာန်ကိုပဲ ကြည့်တယ်။ ဒါကြောင့် အိတ်လီလူမျိုး တွေဟာ တောက်တောက်ပြောင်ပြောင် လှလှပပဝတ်ဆင်ကြတယ်။ သူတို့ က ဒီလိုရှိတယ်ဆိုတိုင်း သူတို့ အထက်တန်းမကျလိုက်တာ၊ မစစ်မှန်လိုက်တာ လို့ လည်း ခင်ဗျားပြောလို့ မရပါဘူး။

ဂျပန်ပြန်ရောက်တာနဲ့ မျက်စိတစ်မှိတ်အတွင်းမှာ ချည်သားဘောင်းဘီ ရှည်၊ အားကစားဖိနပ်ဝတ်တဲ့ ဘဝကို ရောက်သွားခဲ့တယ်။ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ၊ နက်ခဲတိုင်နဲ့ သားရေဖိနပ်ဆိုတဲ့ အရာတွေကို လုံးဝမေ့သွားခဲ့တယ်။ သိပ်စိတ်ရှုပ်စရာပဲ။

လူတစ်ယောက်ရဲ့ ရပ်တည်မှုက အဲဒီလူ ဘယ်အသက်အရွယ် ရောက်ရောက် ပြောင်းလဲမှုများများ စားစားမရှိဘူးလို့ ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့ဖူးတယ်။ ကိစ္စရပ်တစ်ခုခုနဲ့ ကြုံတဲ့ အခါ 'ကောင်းပြီ။ ဒီကနေ့ကစပြီး ငါပြောင်းလဲတော့မယ်' လို့ ဆုံးဖြတ်ချက် ခိုင်ခိုင်မာမာချုတ်ပေးမယ့် အဲဒီကိစ္စရပ်ကို မတွေ့မမြင်တဲ့ နောက် လူအများ စုဟာ အခြေအနေတော်တော်များများမှာ ကောက်ရိုးမီးသဖွယ်၊ ဒါမှ မဟုတ် လိပ်လို ကိုယ့်

အခွံထဲကို ခေါင်းပြန်တိုးဝင်သွားတတ်ကြတယ်။ အဲဒီနောက် အချိန်ဆွဲပြီး နဂိုပုံစံပြန်ဖြစ်သွားတော့တာပဲ။ ဘာဆုံးဖြတ်ချက်လဲ။ နောက်ဆုံးတော့လည်း လူ့ဘဝရဲ့ အင်အားတချို့ ဖြုန်းတီးလိုက်တာပါပဲ။ အဝတ်ဗီရိုကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်တယ်။ တစ်ခါမှ လုံးလုံးမဝတ်ရသေးတဲ့ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ၊ အတွန့်အကြေလုံးဝမရှိတဲ့ နက်ခဲတိုင်တွေကိုကြည့်ပြီး အဲဒီလိုပဲ လေးလေးပင်ပင် သက်ပြင်းချလိုက်ပါတယ်။ 'မပြောင်းလဲဘဲနေတာ ဘာများ မကောင်းတာရှိလို့ လဲ' လို့ ဆန့်ကျင်ဘက် တွေးလိုက် မိတဲ့ ခဏ ထူးထူးဆန်းဆန်း လူဟာပြောင်းလဲသွားတယ်။ ပြောရရင် တကယ် ထူးဆန်း တယ်။

စကားကို အစကပြန်ကောက်ရရင် ကျွန်တော့်တစ်သက်မှာ စွဲစွဲမြဲမြဲ မှတ်မိနေတဲ့ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံတစ်စုံရှိတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်၂၀ ကျော် 'Gunzo (မဂ္ဂဇင်း)' လူသစ်တန်းစာပေဆုပေးပွဲမှာ ကျွန်တော်ဝတ်ပြီး ဆုသွားယူခဲ့တဲ့ စိမ်းဝါရောင် ချည်ထည် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံဖြစ်တယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော့်မှာ အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံဆိုတဲ့ ဝတ်စုံမရှိခဲ့ဘူး။ ဒီလိုနဲ့ Aoyama အရပ်က VAN အထည်ဆိုင်မှာ ဈေးချထားတဲ့ အဲဒီဝတ်စုံကို ဝယ်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ နဂိုစီးနေကျ အဖြူရောင် အားကစားဖိနပ်ကို စီးသွားခဲ့တယ်။ အဲဒီတုန်းက ဒီကနေ့ကစ ဘဝသစ်တစ်မျိုးကို စထူထောင်တော့မယ်လို့ ထင်ခဲ့တယ်။ အမှန်တကယ် လူ့ဘဝသစ်ကို စခဲ့သလားလို့ မေးခဲ့ရင် အင်း... တကယ်စခဲ့တယ်လို့ ပြောရမှာ ပဲ။ တကယ်လို့ အရင်အတိုင်းပဲလားလို့ ပြောမယ်ဆိုရင်လည်း အရင်အတိုင်းပါပဲ။ ကျွန်တော်လည်း မပြောပြတတ်ဘူး။

အာဟာရရှိတဲ့ တေးဂီတ

Wim Wenders ရဲ့ ရုပ်ရှင် “Buena Vista Social Club” ကို ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်တယ်။ ဒီရုပ်ရှင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် ဘာမှ ထပ်ပြီး ပြောစရာ မလိုအပ်ဘူးလို့ ထင်တယ်။ ဒီရုပ်ရှင်က အမေရိကန်ဂီတပညာရှင် “Ry Cooder” ဟာ နှစ်ပေါင်းများစွာ မေ့လျော့ခံထားရတဲ့ ဒဏ္ဍာရီ

ထဲက ကျူးဘား နာမည်ကျော် အနုပညာပါရမီရှင်နဲ့ အဆိုရှင်တွေကို လိုက်လံရှာဖွေပေါင်းစည်းတာကို ဖော်ညွှန်း ထားတဲ့ ရုပ်ရှင်ဖြစ်တယ်။ ဒေသခံနယ်ခံမှာ ရိုက်ကူးပြီး အခွင့်အရေးရခိုက် နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ အောင်အောင်မြင်မြင် ဖျော်ဖြေတဲ့ ဖြစ်စဉ်တွေကို ရိုက်ကူးတင်ဆက် ထားတဲ့ 'တေးဂီတ မှတ်တမ်းကား' တစ်ကားဖြစ်တယ်။ အဲဒီကားမှာ ပါဝင်တဲ့ ဂီတပညာရှင်တိုင်းဟာ အင်မတန်ဆွဲဆောင်မှုရှိသူတွေဖြစ်တယ်။ တေးဂီတကလည်း သာယာနာပျော်ဖွယ် သက်ဝင်လှုပ်ရှားတာဖြစ်လို့ ခင်ဗျားကို မကြည့်ရ မနေနိုင်အောင် နက်နက်နဲနဲ ညှို့ငင်ဖမ်းစားပါတယ်။

အဲဒီရုပ်ရှင်ကို ကျွန်တော်သွားကြည့်ခဲ့တဲ့ နေ့က တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ ကျွန်တော် အိမ်ပြောင်းထားတဲ့ ဒုတိယနေ့ဖြစ်တယ်။ အထုပ်အပိုးတွေနဲ့ ရာနဲ့ ချီ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရလို့ (သီချင်းခွေဟောင်းချည်းပဲ အချပ်ခြောက်ထောင်ကျော်ရှိတယ်။) ခန္ဓာကိုယ်က ဂုန်နီအိတ်တစ်အိတ်လို လျော့ရိလျော့ရဲ ခြေကုန်လက်ပန်းကျ နေခဲ့တယ်။ ရုပ်ရှင်ရုံက ခုံပေါ် ထိုင်ချလိုက်ချိန် ခြေနှစ်ဖက်က ရုတ်တရက် ပျော့ခွေသွားတယ်။ ဘယ်တော့မှ ထရပ်လို့ မရနိုင်တော့မှာ စိုးတယ်လို့ တောင် သံသယ ဖြစ်ခဲ့မိတယ်။ ရုပ်ပြီး လှုပ်ရှားနေတုန်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိမထားမိသေးဘူး။ ထိုင်လည်း ထိုင်ချ လိုက်ရော မောပန်းနွမ်းနယ်မှုတွေက ရုတ်တရက် ကုန်းရုန်းထလာသလိုပါပဲ။ ဒီလို အခြေအနေမျိုး ရှိခဲ့ဖူးမှာ ပေါ့။ ဟုတ်လား...

။

မောပန်းနွမ်းနယ်လွန်းတဲ့ အတွက် ရုပ်ရှင်စပြုပြီး တစ်နာရီဝန်းကျင် လောက်မှာ ကြည့်နေရင်း တချို့နေရာတွေမှာ ကျွန်တော်အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့ ငိုက်မျဉ်းသွားခဲ့တယ်။ မျက်လုံးက တကယ်ပဲဖွင့်လို့ မရတော့ဘူး။ ဦးနှောက်ထဲမှာ 'အာ...သိပ်ကောင်းတာပဲ' လို့ စဉ်းစားနေပေမယ့် ခန္ဓာကိုယ်က သက်သောင့်သက်သာ လျော့ကျပြီး အိပ်စက်ခြင်း ညွှန်(နွံ) ထဲ ကျုံ့

ဝင်သွားစေခဲ့တယ်။ အိပ်မက်တိုလေးတွေတောင် မက်လိုက်ပါ သေးတယ်။ အိပ်မက်တစ်ခုတိုင်းကလည်း အဆက်အစပ်မရှိ၊ မယုံကြည်နိုင်လောက်တဲ့ အိပ်မက်တွေပါပဲ။ အိပ်မက်တစ်ခုမက်တိုင်း ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ နှစ်လျှောက်တွေ အနည်းငယ် သက်သာရာရပြီး တဖြည်းဖြည်း ပြန်ကောင်းလာသလို ပါပဲ။ အဲဒီအချိန်အတောအတွင်းမှာ ကျူးဘားတေးဂီတက ကျွန်တော့်နားတစ်ဝိုက် သာယာငြိမ်ညောင်းစွာနဲ့ လူးလား ခေါက်ပြန် ပျံလွင့်နေခဲ့တယ်။

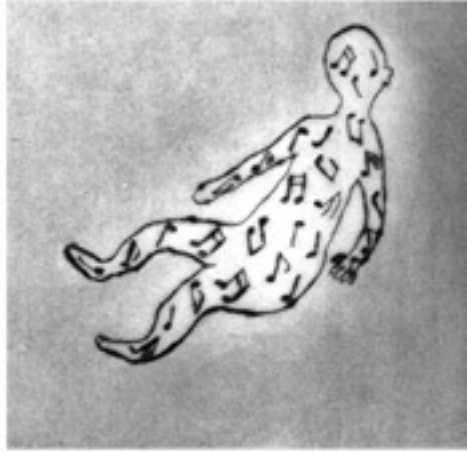
အဲဒီလိုပဲ ဒီရုပ်ရှင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး တချို့နေရာတွေကို ကျွန်တော်မကြည့် လိုက်မိတာ ရှိကောင်းရှိမယ်။ ဒါပေမဲ့ ရုပ်ရှင်ရုံက ထွက်လာတဲ့ အချိန် ကျွန်တော့် ခန္ဓာကိုယ်ဟာ အိပ်မက်တွေမက်ပြီးတဲ့ နောက် တစ်ပတ်ရစ် (second hand) ခွေရဲ့ အဆင့်နဲ့ ပြောရရင် 'အရည်အသွေးတူတဲ့ ခွေသစ်' နီးနီးဖြစ်သွားသလိုပါပဲ။ ကျွန်တော်က အဲဒီရုပ်ရှင်ကို ဦးနှောက်သုံးပြီး မကြည့်ဘဲ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးနဲ့ နက်နက်နဲနဲ လက်တွေ့ကျကျ ခံစားနားလည်လိုက်တာ၊ တန်ဖိုးဖြတ်လိုက်တာ ဖြစ်တယ်။

ရုပ်ရှင်က ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး အတွင်းပိုင်းအထိ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ထိုးဖောက်ဝင်ရောက် ခဲ့တယ်။ အားတိုးအာဟာရကို တဖြုတ်ဖြုတ်စုပ်ယူ ထည့်လိုက်တဲ့ ခံစားမှုတစ်မျိုး ဖြစ်ပေါ်ခဲ့တယ်။ အဓိပ္ပာယ်နက်နဲတဲ့ ရှင်းပြမှုမျိုးကို ခရေစေ့တွင်းကျ ပြောမနေတော့ပါဘူး။

ဒီလိုရုပ်ရှင်မျိုးကို အတတ်နိုင်ဆုံး အခွေနဲ့ မကြည့်တာကောင်းတယ်။ ရုပ်ရှင်ရုံက ထိုင်ခုံပေါ်မှာ ပဲ ထိုင်ပြီး ကြည့်သင့်တယ်။ ကျွမ်းဝင်နေတဲ့ အမှောင်ထုထဲမှာ တေးဂီတရစ်သိုင်းလွှမ်းခြုံချိန် ကြည့်တာပဲကောင်းတယ်။ တချို့အရာတွေက ဒီလိုမှ မလုပ်ရင် သူ့ထဲ ခင်ဗျားလုံးဝနစ်ဝင်သွားနိုင်ဖို့ အကြောင်းမရှိဘူး။

ဒါရိုက်တာ Jim Jarmusch ရဲ့ “Year of the Horse” ကလည်း Neil Young ရဲ့ ဂီတပွဲတော်ကို အဓိကထားပြီး ရိုက်ထားတဲ့ တေးဂီတမှတ်တမ်းကားတစ်ကား ဖြစ်တယ်။ အတုမရှိ ကြမ်းရှုအရ သာနဲ့ ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ ရုပ်ရှင်တစ်ကားဖြစ်တယ်။ ဒီရုပ်ရှင်ကား နှစ်ကားလုံးကို ရုပ်ရှင်ရိုက်တဲ့ ကင်မရာတွေနဲ့ ရိုက်ထားတာမဟုတ်ပါဘူး။ လက်ဆွဲကင်မရာအသေးစားနဲ့ ရိုက်ထားတာဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် အရည်အသွေး ကြမ်းနေပေမယ့် တေးဂီတရဲ့ အသက်အငွေ့က ပိုပြီး လှုပ်ရှားသက်ဝင် ပေါ်ထွက်လာပါ တယ်။ ခုတလော ငွေကြေး အမြောက်အမြား သုံးစွဲပြီး အကောင်းဆုံး အနုစိတ်ရိုက်ကူး ထားတဲ့ တေးဂီတ ခွေတွေ ထွက်လာခဲ့တယ်။ တစ်ခါတလေ ဒါတွေကိုကြည့်ရတာ အီလိုက်တာလို့ ခံစားရတယ်။ ဒီလိုသာဆိုရင် တကယ်လှပနှစ်လို့ ဖွယ်ရှိတဲ့ ထိရောက်တဲ့ ပုံရိပ်တွေကို ရိုက်နိုင်ဖို့ ပိုခက်ခဲကောင်း ခက်ခဲလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။ Wenders နဲ့ Jarmusch ရဲ့ 'တေးဂီတရုပ်ရှင်'ကို ကြည့်ပြီးတဲ့ နောက် ကျွန်တော် ဒီလို အတွေးမျိုး ရှိခဲ့တယ်။

* * *

Ristorante ရဲ့ ည

ထူးခြားတဲ့ ညတစ်ညမှာ ကျွန်တော်နဲ့ အတူ ထူးခြားတဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ဦးဟာ Aoyama အရပ်က အဆင့်မြင့် အီတလီစားသောက်ဆိုင်ကို ရောက်သွားခဲ့ပြီး ညစာ အတူစားခဲ့ကြတယ်။ စကားအရသာ ဒီလိုပြောရတာ။ တကယ်တော့ ကျွန်တော့် အမျိုးသမီးနဲ့ မင်္ဂလာနှစ်ပတ်လည်နေ့

အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် သွားကျင်းပကြတာပါ။ ဘာလဲဟ... ပျင်းစရာကြီး၊ ပျင်းစရာမကောင်းဘူးလား။ ဒါကို ဘယ်လိုပြောရမလဲ။

ဆိတ်ငြိမ်တဲ့ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ပါ။ စားပွဲခုံတစ်ခုနဲ့ တစ်ခုကြားမှာ သင့်တော်တဲ့ အကွာအဝေးခြားထားတယ်။ ထူထဲတဲ့ စပျစ်ပိုင် မိန်းရှိတယ်။ ပိုင်အကြောင်း ရှင်းပြ အကြံပေးမယ့် ယမကာဆရာလည်း ထွက် လာပြီး ဧည့်သည် တွေကို ဝန်ဆောင်မှုပေးတယ်။ ဖြူဆွတ်တဲ့ စားပွဲခင်း၊ နူးညံ့တဲ့ ဖယောင်းမီးရောင် အောက်မှာ တေးဂီတသံမရှိဘူး။ သက်သောင့်သက်သာ တိတ်ဆိတ်မှုနဲ့ လူနှစ်ယောက်ရဲ့ စကားပြောသံက နောက်ခံဂီတအဖြစ် ကိုယ်စားပြုထားတယ်။ ဟင်းလျာက မြောက်ပိုင်း အီတလီအရသာဟင်းဖြစ်တယ်။ အဲဒီဒေသက အရသာအတိုင်း ဂရုတစိုက် စီမံပြုလုပ် ထားတဲ့ အမဲနံရိုးပါးပါးကြော်ကို စီစဉ်ထားတယ်။ ခံစားချက်အနည်းအကျဉ်းကို ခင်ဗျားနားလည်နိုင်မလား မသိဘူး။ ခြုံပြောရရင် နည်းနည်းသေသေသပ်သပ်ရှိလှတဲ့ Ristornate ပေါ့။ (အီတလီစကား Ristornate ဟာ အင်္ဂလိပ်စကား Restaurant စားသောက်ဆိုင်ဖြစ်ပါတယ်။) ဈေးနှုန်းကလည်း မသေးဘူး။ အမြဲတမ်း သွားနိုင်တဲ့ ဆိုင် မဟုတ်ဘူး ပေါ့။

စားပွဲခုံမှာ ကျွန်တော်တို့ ထိုင်လိုက်တဲ့ အချိန် ကျွန်တော်တို့ နဲ့ မလှမ်းမကမ်း စားပွဲမှာ လူရွယ်စုံတွေတစ်တွဲ ရှိနေပါတယ်။ ညဉ့်က သိပ်မနက်သေးလို့ ဧည့်သည် ဆိုလို့ ကျွန်တော်တို့ နဲ့ သူတို့ နှစ်တွဲပဲ ရှိသေးတယ်။ ကောင်လေးက အသက် ၃၀ လောက်၊ ကောင်မလေးက အသက် ၂၅လောက်၊ နှစ်ယောက်စလုံး ရုပ်ရည်မဆိုးဘူး။ ဝတ်စား ထားတာလည်း ရည်ရည်မွန်မွန်ပဲ။ ထက်မြက် ချောမောလှပတဲ့ အတွဲ တစ်တွဲမှန်း မြင်တာနဲ့ သိတယ်။

ဝိုင်အရက်ကို ရွေးပြီး၊ ဟင်းလျာရွေးပြီး တစ်ဖက်က ဝိုင်နဲ့ ဟင်းပို့အလာကို စောင့်နေရင်း တစ်ဖက်က သူတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ပြောစကားကို တမင်တကာ မဟုတ်ဘဲ နားထောင်နေလိုက်တဲ့ အခါ (ဒါမှ မဟုတ် စကားပြောသံက သူ့ဟာသူ ကိုယ့်ဆီလွင့်လာ တာလို့ ပြောသင့်တာ) 'ဒီလူ နှစ်ယောက်ရဲ့ သံယောဇဉ်က ပိုနက်ရှိုင်းတဲ့ အဆင့်ကို ရောက်တော့မယ်' ဆိုတာ သိလိုက်တယ်။ ပြောတဲ့ စကားတွေက သာမန်စကားစမြည်း တွေဆိုပေမယ့် စကားအသံနေအသံထားပေါ် မူတည်ပြီး သံစဉ်ကို အနည်းအကျဉ်း ခန့်မှန်းလို့ ရနိုင်တယ်။ ကျွန်တော်က စာရေးဆရာဆိုတော့ ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမတို့ ရဲ့ အဲဒီခံစားချက် သိမ်မွေ့လျှို့ဝှက်မှုကို အတိုင်း အတာတစ်ခုအထိတော့ ဖတ်နိုင်တာပေါ့။ ကောင်လေးက 'သူ့ကို ငါခေါ်လို့ ရလောက်ပါပြီ' လို့ တွေးနေတယ်။ ကောင်မလေးက 'သူ့ကို ငါခွင့်ပြုသင့်ပြီ' လို့ တွေးနေတယ်။ တကယ်လို့ အဆင်ပြေရင် ညစာစားပြီး တဲ့နောက် ဘယ်နေရာရဲ့ ခုတင်ပေါ်သွားကြမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ကြလိမ့်မယ်။ စားပွဲခုံရဲ့ အလယ်တည့်တည့်မှာ pheromone ရဲ့ အဖြူရောင်အနိုးအငွေ့တွေ လွင့်ဝဲနေတာကို တွေ့ မြင်နေရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဒီဝိုင်းကရော အိမ်ထောင်သက် နှစ် ၃၀ ရှိနေပါပြီ။ ဒါကြောင့် pheromone အငွေ့တွေ လွင့်ဝဲမနေတော့ပါဘူး။ သို့သော် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စရာ လူငယ်အတွဲတစ်တွဲကို ဘေးကနေကြည့်နေရလည်း မဆိုးပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ ဘောင်သွင်းထားသင့်တဲ့ ဒီလိုလှပမှုအခြေအနေဟာ ပထမ ဟင်းလျာ (Primi Piatti) လာချချိန်မှာ ပဲ နာမည်နဲ့ လိုက်ဖက်စွာ အနိုးအငွေ့အဖြစ် ပျောက်ကွယ် သွားပါတယ်။ ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ အဲဒီကောင်လေးဆီက 'ရှူး... ရှူး... ရှလွတ်' ဆိုတဲ့ လူကို အံ့သြစေတဲ့ အသံမျိုးနဲ့ အီတလီခေါက်ဆွဲကို ပါးစပ်ထဲ သွင်းလိုက်လို့ ပါပဲ။ တကယ်... တကယ်ပဲ လူကိုစိတ်ပျက်စေတဲ့ အသံမျိုးပေါ့။ တကယ် အခွင့်အရေး ကျချိန်ရောက်

မှ ငရဲတံခါး တစ်ခါပိတ်ဖွင့်တတ်တဲ့ အသံမျိုးနဲ့ ပေါ့။ နားက အဲဒီလို အသံကြားလိုက်တာနဲ့ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်တောင့်တင်းသွားတယ်။ ကျွန်တော့်အမျိုးသမီးလည်း အေးစက်တောင့်တင်းသွားတယ်။ စားပွဲထိုးနဲ့ ဝိုင်ဆရာ လည်း အေးစက်တောင့်တင်းသွားတယ်။ သူနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ထိုင်နေတဲ့ ကောင်မလေး လည်း တင်းတင်းကျပ်ကျပ် အေးစက်တောင့်တင်းသွားတယ်။ လူတွေအကုန်လုံး လေအေးအေးကို တစ်ချက်ရှူသွင်းလိုက်ကြပြီး အသံမဲ့ကုန်ကြတယ်။ ဟိုကောင်လေး တစ်ယောက်တည်းပဲ တမင်တကာမဟုတ်တဲ့ 'ရှူး...ရှူး... ရှလွတ်... ရှလွတ်' အသံကြီးနဲ့ အီတလီခေါက်ဆွဲကို အားပါးတရ ကျေနပ်စွာနဲ့ ဆက်စားနေခဲ့တယ်။

အဲဒီစုံတွဲက နောက်ပိုင်းမှာ ဘယ်လိုကံတရားနဲ့ ရှေ့ဆက်ခဲ့ကြသလဲတော့ မသိဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့ အခုအချိန်အထိ တစ်ခါတစ်ရံ သတိရနေတုန်းပါပဲ။

* * *